

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/83/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117219787
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8117219787.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Anny Ilčinovej, v právnej veci žalobcu: F. Z., I.. XX.X.XXXX, Z. X. XXXX/XX, XXX XX Ľ., zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31954448, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia 158,53 eur a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaniach oboch sporových strán proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 8Csp/203/2017-48 z 16.3.2018, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

Žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 158,53 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 158,53 eur od 1.9.2017 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Určil, že zmluvná podmienka uvedená v čl. I. bode 7.1 Dohody o poskytnutí služieb č. XXXXXXXXXXXX uzavretej stranami dňa 19.6.2015 k Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.6.2015 v znení: „Zákazník sa zaväzuje, že za uzavretie Dohody zaplatí mesačne poskytovateľovi odplatu vo výške 2,54 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi“, je neprijateľná. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 33 %.

2. Vychádzal zo zistenia, že dňa 19.6.2015 strany uzavreli formulárovú Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, a to tým spôsobom, že dňa 15.6.2015 najprv žalobca podpísal príslušný formulár s vyplnením údajov pod bodom 5 „údaje o požadovanom revolvingovom úvere“, ktorý obsahoval tieto náležitosti: poskytnutá čiastka úveru - 720,- eur, predpokladaná mesačná splátka spolu s platbou podľa dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá 41,84 eur, splatnosť úveru - 36, mesačná splátka vrátane úrokov - 25,38 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť - 985,68 eur, predpokladaná RPMN 26,67 %, ročná úroková sadzba 17,44 %, priemerná RPMN 37,67 %, poplatok za poskytnutie úveru - 72,- eur. Žalovaný ako veriteľ formulár zmluvy podpísal až neskôr - 19.6.2015, pričom vyplnil údaje uvedené pod bodom 6 „údaje o schválenom revolvingovom úvere“, ktorý obsahuje totožné údaje

spotrebiteľského úveru ako v bode 5, okrem RPMN, ktorá je uvedená vo výške 25,89 %. V bode 7 zmluvy sa uvádza, že jej neoddeliteľnou súčasťou sú Zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré sú na zadnej strane zmluvy, s ktorými sa dlžník oboznámil a nemá k nim výhrady. Neuvádza sa však, že by boli zmluvné dojednania odovzdané žalobcovi. V ten istý deň ako zmluva o revolvingovom úvere bola podpísaná stranami na samostatnej listine aj Dohoda o poskytovaní služieb podľa § 51 Občianskeho zákonníka, ktorej celý text bol už vopred spracovaný a dopísali sa v nej len osobné údaje žalobcu. V časti I. je obsiahnutý predmet dohody. V bode 1 sa konštatuje, že sa viaže na uzavretú zmluvu o revolvingovom úvere. V bode 2 sa uvádza, že ide o doplnkové a dobrovoľné služby, ktoré nie sú podmienkou získania spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok. Podľa bodu 5 na základe Dohody sa poskytujú nižšie uvedené služby za dohodnutú odplatu. Tá sa uvádza v bode 7.1 a predstavuje 2,54 % mesačne zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zákazník sa zaviazal túto odplatu splácať v pravidelných mesačných splátkach spolu so splátkami úveru a úrokov uvedenej v oznámení veriteľa o schválení úveru. V tomto prípade v spomínanom oznámení bola uvedená výška splátky v zmysle tejto Dohody 34,56 eur mesačne. Podľa bodu 7.2 Dohody, ak dôjde k zosplatneniu splátok podľa zmluvy o úvere, neuhradené splátky odplaty sa stanú splatnými dňom zosplatnenia splátok a zákazník je povinný ich uhradiť spolu so zosplatnenými splátkami podľa príslušnej zmluvy o úvere. Zánikom príslušnej zmluvy o úvere s výnimkou odstúpenia podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nie je dotknutá povinnosť uhradiť odplatu podľa tejto dohody. Zmluvu o revolvingovom úvere vrátane dohody o poskytovaní služieb je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 Občianskeho zákonníka. Zároveň zmluvu o revolvingovom úvere je potrebné posúdiť podľa špeciálneho právneho predpisu, ktorým je zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (teda v znení účinnom od 1.4.2015 do 30.6.2015). Súd súhlasil s tvrdením žalobcu o chýbajúcich povinných náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ zákona č. 129/2010 Z. z. Písomná akceptácia žalobcu vo vzťahu k termínu mesačnej splátky a termínu konečnej splatnosti úveru chýba a preto nedošlo k písomnej dohode strán o týchto náležitostiach zmluvy. Zdôraznil, že vychádzajúc z formulácie „termín konečnej splatnosti úveru“ je nepochybné, že tento termín musí byť určený dátumovo (minimálne mesiacom a rokom, pokiaľ by bola jasne v zmluve uvedená splatnosť mesačnej splátky). Nemožno termín splatnosti nahrádzať matematickým výpočtom jednotlivých splátok. Napokon je to zrejme aj zo skutočností, že zákonodarca počet splátok stanovil pri ďalšej povinnej náležitosti zmluvy uvedenej v § 9 ods. 2 písm. k/ a preto nemohol mať na mysli počet splátok aj pri náležitosti predstavujúcej termín konečnej splatnosti úveru. Spotrebiteľ totiž musí mať jasno už pri uzatvorení zmluvy akú dlhú dobu a do kedy má úver splácať, pretože práve to je účelom citovaného zákonného ustanovenia. Pokiaľ žalovaný argumentoval rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, súd súhlasil s tým, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí byť obsiahnutá v jednom dokumente, ale s poukazom na odôvodnenie tohto rozsudku poukázal na to, že v zmluve by musel byť jasný odkaz na konkrétny dokument, ktorý by navyše musel byť odovzdaný žalobcovi ako spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, čo v prípade spomínaného oznámenia veriteľa nepochybne nebolo a ani nemohlo byť (z časového hľadiska) naplnené. V zmluve taktiež nie je uvedená správna výška RPMN, a to v neprospech spotrebiteľa. Uvedené znamená, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. Vzhľadom na to, že žalobcovi bola poskytnutá suma vo výške 648,- eur a na predmetný úver zaplatil 806,53 eur vznikol mu nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 158,53 eur, pretože plnil žalovanému ako veriteľovi bez právneho dôvodu. Zároveň súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s Nariadením vlády SR č. 87/95 Z. z. K žalobe o vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky ohľadom Dohody súd uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že celý text dohody bol vopred pripravený a dopisovali sa len osobné údaje žalobcu a odmena za službu, vedie k záveru o tom, že dohoda nebola individuálne dojednaná. Dôkazné bremeno o preukázanie opaku bolo na žalovanom (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka), žalovaný však opak nepreukázal, keďže tvrdenie o dobrovoľnosti dohody v jej texte nebolo preukázané. Vylúčenie súdneho prieskumu v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka je aj v prípade hlavného predmetu zmluvy a primeranosti ceny, ak tieto podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne. Ako vyplýva z tohto ustanovenia, zo súdnej kontroly nie je vylúčená cena ako odplata za službu, vylúčená je len primeranosť ceny na jednej strane a tovaru a služieb na druhej strane ako protiplnenie (napr. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-26/13 zo dňa 30.4.2014 bod. 54). Podmienky týkajúce sa protihodnoty, ktorú dlhuje spotrebiteľ veriteľovi alebo ktorá má vplyv na skutočnú cenu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť veriteľovi, teda v zásade nepatria do tejto kategórie podmienok vylučujúcich súdnu kontrolu s výnimkou otázky, či je výška protihodnoty alebo cena, ktorá je dohodnutá v zmluve primeraná službe veriteľa (rozsudok Súdneho dvora EÚ C-143/13 zo dňa 26.2.2015 body 55, 56). Navyše aj pre primeranosť

ceny, aby nebola podriadená skúmaniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky, muselo by byť splnené, že cena bola vyjadrená zrozumiteľne, určito a jasne, čo v tomto prípade nebolo naplnené. V Dohode totiž spomínaná cena bola uvedená nie konkrétnou sumou, čo napĺňalo požadovaný atribút určitosti, ale bolo potrebné ju vypočítať, keďže predstavovala mesačne 2,54 % zo schváleného úveru po odpočítaní poplatku za poskytnutie úveru a je úplne irelevantné, že v ďalšej listine - oznámení veriteľa o schválení úveru bola už uvedená konkrétna výška mesačnej splátky. Súd totiž posudzoval to, čo bolo uvedené v spornej Dohode. Uvedená Dohoda teda nie je vylúčená zo súdneho prieskumu neprijateľnosti zmluvnej podmienky, preto sa súd zaoberal tým, či vytýkané ustanovenia spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. V danom prípade žalobca mal mesačne platiť 16,46 eur za celé obdobie trvania zmluvy, t.j. za 36 mesiacov mal zaplatiť sumu 592,53 eur, teda sumu blížiacu sa reálne poskytnutej sume úveru po odpočítaní poplatku za poskytnutie úveru, teda 648,- eur. Navyše túto sumu by musel zaplatiť aj v prípade predčasného zosplatnenia úveru, teda aj v prípade, že by dané služby v podstate už neboli reálne. Služby, ktoré predstavujú predmet dohody možno považovať za zbytočné a nepodstatné pre žalobcu (informácia pred splatnosťou splátky, informácia o prijatí platby, podpora callcentra, informácia o zostávajúcich záväzkoch), keďže každý dlžník vie, kedy je splátka splatná a kedy ju zaplatí. Niektoré sú povinnosťou veriteľa ako je zmena zmluvy, vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie a niektoré predstavujú len hypotetické služby ako je odklad splátok alebo druhá upomienka zdarma. Spotrebiteľ má v týchto prípadoch platiť za službu, o ktorú ani nemá záujem a ktorú nepožičia (odklad splátok) alebo nemusí nastať jej potreba (druhá upomienka zdarma). Neprijateľné zmluvné podmienky sú demonštratívne uvedené v § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka a medzi nimi pod písm. t/ sú uvedené ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa a pod písm. v/ požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie. Za týchto okolností hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa je nepochybná, keďže spotrebiteľ má platiť za služby, o ktoré nemá záujem alebo ktoré sa nerealizujú a navyše aj vtedy, ak by sa úver predčasne zosplatnil, a to všetko za cenu vyššiu ako je reálne poskytnutý úver. Nepochybné teda žalovaná zmluvná podmienka v súvislosti s Dohodou predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Iný záver súd prijal vo vzťahu k poplatku za poskytnutie úveru a to vzhľadom na skutočnosť, že súd považoval úver za bezúročný a bezpoplatkový. Keďže platí zákonná fikcia o tom, že všetky poplatky vrátane poplatku za poskytnutie úveru neplatia, čo súd deklaroval aj vo výroku rozsudku, žalobca nemá právny záujem na určení neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky, pretože jeho právne postavenie sa tým nijako nezmení. Je potrebné si uvedomiť, že ochranu pred touto neprijateľnou zmluvnou podmienkou možno zabezpečiť za terajšej právnej úpravy v rámci abstraktnej kontroly v spotrebiteľských veciach, pričom ide o osobitný druh konania upravený v § 301 až 306 CSP (napr. rozsudok Krajského súdu Trnava 25Co/92/16 zo dňa 21.6.2017). Pokiaľ platí zákonná fikcia o bezpoplatkovosti úveru, niet preto dôvodu vysloviť neprijateľnosť poplatku za poskytnutie úveru, pretože nie je potrebné poskytnúť žalobcovi ochranu pred porušením jeho práva a pred neprijateľnou zmluvnou podmienkou ako to upravuje § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Súd dodal, že sporný poplatok ani nepovažoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Podľa súdu poplatok ako taký nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ale je ňou podmienka, ktorou sa odrátava z úveru.

3. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP. Žalobca uplatnil tri rovnocenné nároky, pričom úspešný bol pri dvoch nárokoch, čo percentuálne znamená 66 %, neúspešný bol v podiele 33 %, preto podľa pomeru úspechu v spore mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33 %.

4. Proti rozsudku voči výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a voči výroku o náhrade trov konania, podal odvolanie žalobca z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

5. Uviedol, že má k dispozícii viacero rozhodnutí Krajského súdu Prešov, ktorými boli potvrdené rozsudky súdov prvej inštancie, ktorými bolo rozhodnuté súčasne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a súčasne o rôznych poplatkoch, ako neprijateľných zmluvných podmienok. Čo sa týka nedostatku právneho záujmu, na ktorý poukázal súd prvej inštancie, žalobca poukázal na § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z. z. s účinnosťou od 1.1.2018 s tým, že ak § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z. z. s odkazom na § 137 CSP umožňuje spotrebiteľovi domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy žalobou, tak v zmysle zásady,

že vo väčšom je obsiahnuté menšie, ak sa spotrebiteľ môže domáhať žalobou určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tak sa môže domáhať žalobou aj určenia neplatnosti ktorejkoľvek neplatnej časti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, teda aj určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, lebo určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, je taktiež určením neplatnosti zmluvy. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Ndc 20/2016 z 23.1.2017. Zdôraznil, že v súdnej veci sa nedomáha ničoho iného, ako toho, aby súd prvej inštancie, v jeho individuálnom spotrebiteľskom spore určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky, pričom toto rozhodnutie by bolo záväzné len pre neho a žalovaného a len v prejednávanej veci, a nebolo by záväzné pre každého, čomu ani inak podľa zákona byť nemôže. Na rozdiel od súdu prvej inštancie žalobca nepovažuje sporný poplatok za zrozumiteľný, určitý a jasný, lebo nevie, za čo tento poplatok za poskytnutie úveru je, keď za poskytnutie úveru sú odmenou úroky z úveru. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 18Co/109/2011 z 21.11.2012. Poplatok za úver nie je ničím iným, len navýšením úroku za úver, skrytým do vedľajšieho neurčitého dojednaní, z ktorého má prospech len dodávateľ. Tento poplatok nie je v záujme spotrebiteľa, spotrebiteľ ho nepotrebuje a ani nevie, za čo je a osôh z neho má len dodávateľ.

6. Z uvedených dôvodov navrhol rozsudok v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Proti rozsudku, voči výroku o uložení povinnosti žalovanému plniť žalobcovi, ako aj voči výroku o trovách konania, podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP.

8. Namietal, že úverová zmluva je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13. neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Z ust. článku 4. ods. 4.5 Zmluvných dojednaní vyplýva deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená zákonná požiadavka. Doba trvania zmluvy a tiež termín konečnej splatnosti úveru sú riadne uvedené. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ pritom nie je požiadavkou na uvedenie presného dátumu. Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone. Každá zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacov a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež Smernici 2008/48/ES. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedené spôsobilé spochybníť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Súd dospel k nesprávnemu záveru aj o tom, že hodnota RPMN nie je vypočítaná správne. Súd prvej inštancie nevychádzal z obsahu uzavretej zmluvy. Z nej vyplýva, že výška úveru bola dohodnutá v sume 1.500,- eur. Za poskytnutie úveru bol dohodnutý poplatok v sume 150,- eur. Poplatok za poskytnutie úveru nie je „súčasťou“ sumy úveru a zo zmluvy nevyplýva žiadne dojednanie, ktoré by oprávňovalo žalobcu k opačnému tvrdeniu. Výpočet RPMN je správny, v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z., a najmä § 2 písm. l/ vychádza zo sumy úveru 1.500,- eur. Preto neobstoí ani tvrdenie o nesprávnom počítaní RPMN. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom o tom, že úver poskytnutý žalobcovi je bezúročný, a teda že na jeho úkor vzniklo bezdôvodné obohatenie. S poukazom na uvedené navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

9. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Konštatoval, že súd prvej inštancie správne dospel k správne názoru, že poplatok nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko je určitý zrozumiteľný a jasný, pričom žalobca bol dostatočne zrozumiteľne uzročený s tým, že okrem dohodnutého úroku má zaplatiť aj tento poplatok. Poplatok za poskytnutie úveru je štandardne vyžadovaný subjektmi na finančnom trhu a v žiadnom prípade sa nemožno na tomto základe dovolávať bezúročnosti daného úveru. Žalobca bol o danom poplatku riadne informovaný a súhlasil s ním v čase podania žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru žalovanému. Ak by s ním v danom čase nesúhlasil, nepožadoval by od žalovaného poskytnutie predmetného úveru. Poplatok za poskytnutie úveru je prípustný a dovolený. Z jeho označenia je nepochybné, za čo konkrétne sa uhrádza. Netýka

sa žiadnej z činností uvádzaných v zákone ako vedenie, evidencia alebo správa spotrebiteľského úveru. Na rozdiel od pojmov vedenie, evidencia alebo správa úveru, ktoré sú do určitej miery vďaka svojej všeobecnosti viacvýznamové, v prípade poplatku za poskytnutie úveru je obsahovo presne a transparentne vyjadrené, za čo sa poplatok platí. Poplatok za poskytnutie úveru nie je platený za niečo, čo by nebolo v záujme klienta. Poplatok za poskytnutie úveru nemôže byť neprípustný len preto, že ho platí spotrebiteľ. Poskytnutie úveru je činnosťou, ktorá sa realizuje na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere a je aj v záujme spotrebiteľa. O jeho platení a výške spotrebiteľ z uzavretej zmluvy vedel. Poplatok za poskytnutie úveru je v zmluve o úvere uvedený transparentným spôsobom, ktorý vyplýva z jeho jednoznačného označenia. Rovnako je zreteľne uvedená aj výška poplatku.

10. Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 10Co/100/2018-100 zo dňa 25.4.2019 rozhodol takto:

„Odvolanie žalobcu o d m i e t a .

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti o uložení povinnosti žalovanému plniť žalobcovi a vo výroku o náhrade trov konania.

Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov odvolacieho konania právo.“

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky po dovolaní žalobcu uznesením č.k. 6Cdo/142/2019-136 zo dňa 30.10.2019 rozsudok Krajského súdu v Prešove z 25.4.2019 sp. zn. 10Co/100/2018 vo výroku, ktorým odvolanie žalobcu odmietol zrušil a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie.

12. V dôvodoch svojho rozhodnutia Najvyšší súd konštatoval, že odvolanie žalobcu bolo úspešne odoslané zo systému 3.4.2018, t.j. posledným dňom 15 dňovej lehoty na podanie odvolania, a teda, že odvolanie žalobcu bolo podané včas, a preto Najvyššiemu súdu neostávalo nič iné, než napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o odmietnutí odvolania žalobcu ako oneskorene podaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň Najvyšší súd vyslovil, že v novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a tiež o trovách dovolacieho konania.

13. Vzhľadom k tomu, že odvolaním nebol napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti o uložení povinnosti žalovanému plniť žalobcovi tento výrok nadobudol právoplatnosť a predmetom odvolacieho konania tak zostalo len odvolanie žalobcu proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

14. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu (§ 34 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove ako aj na webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

15. Súd prvej inštancie zamietol návrh v časti, v ktorej sa žalobca domáhal určenia, že zmluvná podmienka - poplatok za poskytnutie úveru 72,- eur, uvedená v bode 6 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu uzavretej medzi účastníkmi konania je neprijateľná.

16. Oboznámením sa s obsahom spisu, odôvodnením napadnutého rozhodnutia ako aj zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením uplatneného nároku súdom prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci ako aj správne právne vec posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcom rozsahu.

17. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny a ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo, ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

18. Je nepochybné, že Zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 19.6.2015 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, na ktorú dopadá ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj zákon č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch.

19. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že zmluvná podmienka - dojednanie poplatku za poskytnutie úveru vo výške 72,- eur nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Táto síce nebola individuálne dojednaná, keďže je súčasťou formulárovej zmluvy, ktorej obsah žalobca nemohol ovplyvniť, predmetná zmluvná podmienka je však vyjadrená určito, zrozumiteľne, do zmluvy zakomponovaná transparentným spôsobom a nemožno dospieť ani k záveru, že by spôsobovala hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Povinnosť uhradiť poplatku spotrebiteľom ako aj jeho výška je zo zmluvy zrejme.

20. Je potrebné zdôrazniť, že zákonodarca zakázal napríklad účtovanie poplatku za vedenie účtu, evidenciu alebo správu úveru, alebo účtu, alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený úver (zákon č. 132/2013 Z. z.), k obdobnému opatreniu však nepristúpil vo vzťahu k poplatku za poskytnutie úveru napriek skutočnosti, že poplatok za poskytnutie úveru je dlhodobo zaužívaný a aj v spotrebiteľských zmluvných vzťahoch bežne sa vyskytujúci. Z pracovného dokumentu útvarov komisie - Usmernenie na uplatňovanie smernice 2008/48/ES vo vzťahu k nákladom a ročnej percentuálnej miere nákladov z 8.5.2012 SWD (2012) 128 vyplýva, že celkové náklady spojené s úverom zahŕňujú celé spektrum nákladov, ktoré spotrebiteľ musí zaplatiť za prístup k úveru alebo jeho využívanie a okrem iného administratívne poplatky (napr. za prípravu pôžičky alebo preskúmanie a schválenie úveru).

21. Spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom poskytujúcim spotrebiteľské úvery z dôvodu, že chce získať finančné prostriedky - úver. Už len s poukazom na uvedené nie je možné dospieť k záveru, že poplatok za poskytnutie úveru slúži len záujmom dodávateľa.

22. Za daného stavu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti o čiastočnom zamietnutí žaloby ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

23. Dovolací súd v bode 22 svojho uznesenia vyslovil, že v novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách pôvodného konania, tiež o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

24. Poukazom na uvedené preto odvolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania, kde zároveň však musel zohľadniť skutočnosť, že svojím predchádzajúcim rozhodnutím potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti o uložení povinnosti žalovaného plniť žalobcovi, a preto s poukazom na § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, keď žiadna z procesných strán v odvolacom konaní úspešná nebola, rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

25. Zároveň s poukazom na Najvyšším súdom citované ust. § 453 ods. 3 CSP ako aj na vyššie uvádzané ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, rozhodol odvolací súd o trovách dovolacieho konania, ktoré v plnom rozsahu priznal úspešnému žalobcovi, pričom o ich výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom (§ 262 ods. 2 CSP).

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).